

ת"פ 54865/03/17 - מדינת ישראל נגד חאלד שנאראן (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 אפריל 2017

ת"פ 54865-03-17 מדינת ישראל נ' שנאראן(עציר)

50702-03-17

מ"ת 54883-03-17

מספר פל"א 128098/2017 מספר פל"א 479446/2016

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ליבנת רחמים בני

נגד
הנאשם

חאלד שנאראן (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד אבו עביד בשמו של עו"ד והבי.

[פרוטוקול הושט]

הכרעת דין

על יסוד הודאת הנאשם, הנני מרשיע אותו בשתי כניסות לישראל שלא כדין בהתאם להוראת סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה והודעה היום ח' ניסן תשע"ז, 04/04/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושט]

גזר דין

הנאשם הורשע על בסיס הודאתו, בשתי כניסות לישראל שלא כדין; האחת מיום 7.11.16 והשנייה מיום 22.3.17.

טיעוני הצדדים:

באת-כוח המאשימה במסגרת טיעוניה לעונש הפנתה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם. אליבא דידה, בעבירות מסוג זה טמון גם פוטנציאל ברור לסיכון בטחון המדינה ואזרחיה. עוד ביקשה ליתן הדעת לפרק הזמן הקצר שחלף מאז כניסתו המוקדמת של הנאשם לזו המאוחרת המגיעה לכדי 4 חודשים בלבד. לאור האמור, ולאור המצב הביטחוני הרעוע עתרה ב"כ המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין חודש ל-6 חודשי מאסר בפועל, לצד הטלת קנס כספי שיהיה בו כדי לפגוע בכדאיות הכלכלית בכניסה לישראל. אשר לטענת האפליה, ציינה כי מחוז דרום פועלים בהתאם להנחיה ארצית שניתנה מחטיבת התביעות וככל שבמחוזות אחרים לא פועלים כך, הם אלו החורגים מהנחייה זו. יתר על כן, גם אם תתקבל הטענה בדבר מדיניות אכיפה שונה, ומבלי שיהיה בכך כדי לאשר זאת, הרי שכל מחוז רשאי ליישם מדיניות בהתאם לנסיבות הקונקרטיות השוררות בו.

ב"כ הנאשם מנגד ביקש להסתפק בתקופת ימי מעצרו. לדבריו, מדובר בנאשם צעיר שהודה בהזדמנות הראשונה והינו בן 19. לדבריו, גם אם בעבר המצב הביטחוני הצדיק בעבר החמרה הרי שכיום זה שונה תכלית שוני ועל כן יש לאמץ את המתחמים כפי שנקבעו בהלכת אלהרוש. עוד נטען כי בעקבות שינוי המדיניות של המאשימה אשר אינה מעמידה לדין נאשמים בגין כניסתם הקודמת, הרי שהנאשם שבפנינו שהועמד לדין גם על הכניסה משנת 2016 מופלה לרעה. לכל אלה הוסיף וציין כי הענישה הנוהגת בשאר רחבי הארץ מקלה באופן משמעותי מזו הנהוגה במחוז דרום. כל צד הגיש פסיקה לתמוך בעמדתו.

דין והכרעה:

בעבירת הכניסה לישראל פגע הנאשם בזכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה וכן בזכותה להסדיר את מדיניות שוק העבודה באמצעות מתן היתרי שהייה. כך גם יש בעבירות אלו משום הכבדה על רשויות אכיפת החוק וכוחות הביטחון אשר נדרשים להשקיע משאבים לא מבוטלים על מנת לטפל בתופעה, גם במקרים בהם מדובר בשב"חיים שנכנסים לצרכי פרנסה. לא אחת נקבע כי אין להתעלם מהעובדה כי בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק טמון גם סיכון פוטנציאלי לביטחון אזרחי ותושבי מדינת ישראל. בהקשר לכך ראה דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מ"י (9.12.14) (להלן: "אלהרוש"):

"מושכלות ראשונים הם כי הכניסה לישראל שלא כדין ומבלי היתר פרטני פוגעת בבטחון המדינה, בזכותה לקבוע את הבאים בשעריה ועלולה להגדיל את הסיכון לפשיעה מצד אלו ששוהים בה לא כדין... אין חולק כי עצם תופעת הכניסה שלא כדין מגדילה את הפוטנציאל לסיכון בטחוני, בין היתר בכך שהיא פותחת פתח לזליגת פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) לתחומי מדינת ישראל ובכך מסכנת את בטחון תושביה".

כידוע, נקבע בעניין אלהרוש כי, מקום שבו הכניסה לישראל מבוצעת לצרכי פרנסה, ללא עבירות נלוות, על ידי נאשם נעדר עבר פלילי, מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי ועד לחמישה חודשי מאסר בפועל, אשר יכללו את תקופת התנאי. בנסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה תילקח בחשבון לחומרא העובדה כי 4 חודשים בלבד לאחר שעוכב ושוחרר חטא פעם נוספת בעבירה דומה.

בעניין אלהרוש (ובהמשך לפסיקה קודמת) הכיר ביהמ"ש בכך שמצב בטחוני עשוי להשפיע על העונש שייגזר על הנאשם:

"מידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הבטחוני. היא עשויה להשתנות עם שינוי העתים ואף עשויה להשתנות ממחוז למחוז. יש לבחון ולהתאים מעת לעת את מתחם העונש ההולם ואת העונש הראוי בתוך המתחם בגין עבירה זאת על פי תנאי הזמן והמקום, כך שאת מסקנתנו בפסק דין זה יש לבחון על רקע נסיבות ומצב בטחוני נתון".

על רקע האמור לעיל, אין פליאה אפוא כי בתי המשפט מצאו לנכון להחמיר ואף בצורה ניכרת בעונשם של שוהים בלתי חוקיים, וזאת נוכח גל הטרור ו"אינתיפאדת הסכינים" שפקדה את המדינה החל מחודש אוקטובר 2015. הגם שחלק מהמותבים השונים נחלקו ביחס לשאלה האם יש מקום לקבוע מתחם עונש הולם חדש או להחמיר בגדרי מתחם העונש שנקבע באלהרוש, בפועל, רמת הענישה הועלתה כך שבגין כניסה יחידה הושתו עונשי מאסר בפועל שהגיעו לכדי חודש ויותר. ביחס לכך, ראה בין היתר: עפ"ג 62917-10-15, בעפ"ג 46537-10-15, עפ"ג 63731-10-15, עפ"ג 62917-10-15, וכן עפ"ג 57021-10-15 פסקאות 13-14 שם נקבע כי:

"מידת הפגיעה בערך המוגן על ידי העבירה של כניסה לישראל שלא כדין, בהיבט הגברת הסיכון לפגיעה במצב הביטחוני, מועצמת בעיתות של פיגועים, כמו בימים אלה, בהם נערכים כוחות הביטחון, בכוחות מוגברים כדי לסכל פיגועים על ידי מפגעים יחידים. בנסיבות אלה, יש צורך להחמיר את ההרתעה מפני כניסתם של שוהים בלתי חוקיים לתחומי המדינה, גם אם מטרתם הינה למצוא פרנסה למשפחותיהם, בכדי לסייע במיגור תופעת הפיגועים הללו, ולהקטין ככל הניתן את החשש מפני כניסה של מי שמבקש לפגוע בתושבי המדינה. החמרת המתחם במצבים אלה עומדת בקנה אחד עם הלכת אלהרוש ואיננה סוטה ממנה, ולכן איננו סבורים כי בית המשפט קמא שגה כאשר סבר כי ניתן לקבוע בימים אלה מתחם גבוה מזה שנקבע בהלכת אלהרוש".

טענת ההגנה העיקרית ביחס לנאשם נסובה סביב השיפור במצב הביטחוני באופן המצדיק חזרה למתחם העונש ההולם כפי שנקבע בהלכת אלהרוש. לגופם של דברים בזהירות המתבקשת, המצב הביטחוני אכן השתפר. יחד עם זאת, אין בידי בית המשפט לקבל הטענה כי שיפור זה מצדיק איון רכיב שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים בעבירת השב"ח עד כי יש לשוב ולקבוע מתחם עונש הולם שתחילתו עונש צופה פני עתיד בלבד.

אכן, אף מבלי להזדקק לנתונים מוסמכים ישנה הפחתה במספר הפיגועים שהמדינה חוותה בחודשים האחרונים אל מול אלו שנמדדו בחודשים אוקטובר - דצמבר 2015. יחד עם זאת, הבחינה אינה יחסית, אלא אבסולוטית ולדאבוננו, אין לומר כי הארץ תשקוט 40 שנה והשלום שב למחוזותינו. בהקשר לכך, אך לפני כשבוע נעשה פיגוע דקירה של מורה בבית ספר ברמלה, כאשר לטענת השב"כ מדובר בפיגוע שנעשה על ידי צעיר תושב השטחים על רקע לאומני. קיומם של עשרות פיגועים מידי חודש, אפילו מרביתם מחוץ לשטחי הקו הירוק, הוא זה הרלוונטי והוא זה המלמד על מוטיבציה קיימת לפגוע בביטחון המדינה (בין אם זו מבוצעת בשטחי הקו הירוק ובין אם זולגת אל מעבר אליו). ואפילו ישנה הפחתה במספר הפיגועים יש ודווקא המדיניות המחמירה וההכבדה של רשויות אכיפת החוק מאז גל הטרור כלפי תופעת השב"חים, היא זו שהביאה לצמצום זה.

יתר על כן, כפי שצוטט לעיל, את עבירת השב"ח יש לבחון לא רק על רקע המצב הביטחוני, אלא יכול והענישה תשתנה גם מאזור לאזור. בענייננו, וכידועה שיפוטית, הרי שגדר ההפרדה לא קיימת בדרום הר חברון בגזרה המכונה "הג'ימבה/רמאדין", דבר אשר מקל את הכניסה של השוהים הבלתי חוקיים לאזור יתיר בואכה באר שבע. הדברים אמורים כלפי מבקשי פרנסה, אך גם כלפי כאלו המבקשים לפגוע בביטחון המדינה. בהקשר לכך, ראה בין היתר ת"פ 17554-12-15 שנדון בפני מותב זה שבו מבצע הפיגוע בעיר קריית גת עבר דרך גזרה זו ובדומה, ראה ת"פ 35945-07-16 שבו נדון עניינו של מי שהעביר את המחבלים שביצעו את הפיגוע בשרונה שמתגוררים ביאטה, גם כן דרך גזרת יתיר. העדרה של גדר מביא לכך שתושבי איו"ש מדרימים עד לאזור הג'ימבה, חוצים הגבול ובהמשך מצפינים אל ייעדם. צא ולמד כי ישנה אבחנה עניינית גם על רקע האזור בו מבוצעת הכניסה לישראל.

לא בלי קשר, הלכת אלהרוש אשר אמנם קבעה כי ככלל, הרתעה בעבירות שכאלה הינה בעלת אפקטיביות מצומצמת, אך לא הוציאה מכלל אפשרות מתן משקל לרכיב זה, ואף ציינה כי יכול וזה יהיה לא מבוטל: **"על רקע זה אני סבור כי ראוי לתת משקל מוגבל לשיקול הרתעת הרבים בעבירת השב"ח, אם כי לא מבוטל"**. (הדגשות לא במקור).

כל המפורט לעיל הבאני לכלל מסקנה כי יש גם כיום לתת משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים ולענייננו מצדיקים קביעת מתחם עונש מחמיר, גם אם לא משמעותית, מזה שנקבע באלהרוש.

ודוק, בית המשפט לא מתעלם מכל הנתונים שצוינו ע"י ההגנה, אלא חולק על המשקל שיש לתת להם. בהקשר לכך, דרכו של מותב זה בתחילת גל הטרור היתה לקבוע מתחם עונש הולם שתחתיתו 20 יום בגין כניסה יחידה. מתחם זה לא יעמוד עוד על כנו ויעמוד על מתחם **עונש הולם שתחילתו מספר ימים מאסר בפועל ותקרתו 6 חודשים הכוללים את המאסר המותנה וזאת בגין כניסה יחידה ללא עבירות נלוות לצורכי פרנסה**.

בקביעת עונשו של הנאשמים בגדרי המתחם הרי שעונשו אמור להיות בתחתיתו של המתחם וזאת בשים לב להעדרו של עבר פלילי ויתר מאפייניו האישיים כפי שעמד עליהם בא כוחו. עוד תילקח בחשבון הודאתו, החיסכון בזמן שיפוטי יקר, היותו תושבי שטחים שמעצרו ומאסרו קשים עליו אף יותר מאשר על דרך הכלל.

בטרם ייחתם גזר הדין אתיחס לטענת האפליה בנוגע למדיניות העמדה לדין הנהוגה במחוז דרום על פני מחוזות אחרים. ביחס לכך, ישנו חוסר בהירות עובדתית בנוגע ליישום הנחיית החטיבה במחוזות אחרים, עניין הדורש איסוף נתונים והתייחסות מעמיקה של כל אחד ואחד מן הצדדים. בנסיבותיו של נאשם זה, מקום בו בית המשפט היה דוחה על הסף את טענת האפליה, עונשו אמור היה להיות בהתאם לפסיקתו של מותב זה סביב ה - 20 ימים. דחיית הדיון על מנת לערוך את אותו בירור ומתן החלטה בהתאם היה מביא לכך שהנאשם ימצא במעצר הרבה מעבר לתקופת המאסר לה הוא צפוי. יתר על כן, ולצורך עניינו של הנאשם שבפני, מבלי לקבוע מסמרות, אקח בחשבון את העובדה כי גם אליבא דמאשימה ההנחיה אינה מיושמת באופן דווקני על ידי מחוזות אחרים, דבר אשר הוא לכשעצמו בהצטרף ליתר הנתונים יביא להקלה במשורה בעונשו של הנאשם.

אין באמור לעיל כדי לכבול מי מהצדדים מלהעלות טענה זו בתיק המתאים תוך תיקוף טענותיו בהתאם, וחזקה שיעשו

כ.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 ימים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו, 22.3.17.

ב. חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

**ניתנה והודעה היום ח' ניסן תשע"ז,
04/04/2017 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**